A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2025. november 19.*

„Európai uniós védjegy – Megszűnés megállapítása iránti eljárás – Làv európai uniós ábrás védjegy – Az (EU) 2017/1001 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése és 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja – A tényleges használat igazolása – A bizonyítékok értékelése – Észszerűtlen vagy túlzott bizonyítási kötelezettség – A megfelelő ügyintézés elve – Az Alapjogi Charta 41. cikke”

A T-563/24. sz. ügyben,

a **Gürok Turizm ve Madencilik AŞ** (székhelye: Kütahya [Törökország], képviselik: J. Erdozain López, J. Vicente Martínez és M. López Camba ügyvédek)

felperes

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: D. Stoyanova-Valchanova, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

az **Olav GmbH** (székhelye: Köln [Németország]),

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

a tanácskozások során tagjai: P. Škvařilová-Pelzl elnök (előadó), I. Nõmm és D. Kukovec bírák,

hivatalvezető: J. Čuboň tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2025. július 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetével a felperes, a Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) negyedik fellebbezési tanácsa 2024. augusztus 22-i határozatának (R 214/2024-4. sz. ügy) (a továbbiakban: megtámadott határozat) hatályon kívül helyezését kéri.

A jogvita előzményei

2 A felperes a jogosultja a jogelődje – nevezetesen a Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi – által 2012. szeptember 28-án benyújtott kérelmet követően 2013. március 7-én lajstromozott, alábbi ábrás megjelölésből álló, 011224821. sz. európai uniós védjegynek:

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i, később felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 8., 11., 19., 21., 35., 37. és 39. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették, az egyes osztályoknak megfelelő alábbi leírással:

– 8. osztály: „Kéziszerszámok és kézzel működtetett eszközök; evőeszközök; vágó- és szúrófegyverek; borotvák; nemesfémekből készült vagy ezekkel bevont evőeszközök, nevezetesen kések, kanalak és villák; nem elektromos tojás- vagy sajtszeletelők, nem elektromos pizzaszeletelők, nem elektromos gyümölcs- és zöldséghámozók”;

– 11. osztály: „Világító-, fűtő-, gőzfejlesztő, főző-, hűtő-, szárító-, szellőztető-, vízszolgáltató és egészségügyi berendezések; fürdőkádak, bidék, fürdőszobai szerelvények, zuhanyzófülkék, piszoárok (szaniter szerelvények), vízöblítéses vécék, hordozható vécék; vécék, mosogatók, lefolyók”;

– 19. osztály: „Nem fém építőanyagok; nem fémből készült merev építési csövek; aszfalt, szurok és bitumen; nem fémből készült hordozható szerkezetek; emlékművek nem fémből; formázott épület-, építő- és útépítő anyagok betonból, gipszből, talajból, agyagból, homokból, terméskövekből, műkövekből, fából, műanyagból vagy szintetikus anyagokból; épületek, rudak, korlátok, kerítések, útelzárók; természetes vagy szintetikus nem fém felületbevonatok építési célokra lapok vagy csíkok formájában (hőre tapadó); üvegtömbök építéshez, üvegtégla, üvegcsempék, zománcolás, üvegtáblák építkezési célokra”;

– 21. osztály: „Eszközök, edények és tartályok háztartási és konyhai célokra; fésűk és szivacsok; kefék (az ecsetek kivételével); kefegyártáshoz használt anyagok; takarítóeszközök; vasforgács; nyers vagy félig megmunkált üveg (kivéve az építéshez használt üveget); üveg-, porcelán- és fajanszáruk, amelyek nem tartoznak más osztályokba; tálak, tároló edények, süteményes dobozok, poharak, csészék, tálcák, tojástartók, kávéscsészék, nyeles serpenyők, üvegkancsók, süteményformák, teáskannák, üvegből és porcelánból készült étkészletek (nem kések, villák és

kanalak), nevezetesen tálak, öblös edények, bögrék, tányérok, só- és paprikaszóró, mártásos csészék, kancsók és vázák; szobrocskák, szobrok és műtárgyak üvegből és porcelánból”;

– 35. osztály: „Reklámozás; kereskedelmi ügyletek; kereskedelmi adminisztráció; irodai munkák; mások javára kéziszerszámok és műszerek (kézi működtetésű), világító-, fűtő-, gőzfejlesztő, főző-, hűtő-, szárító-, szellőztető-, vízszolgáltató és egészségügyi berendezések, építőanyagok, nem fémből készült merev építési csövek, nem fémből készült hordozható szerkezetek, emlékművek, nem fémből, háztartási vagy konyhai eszközök és tárolók, üvegáru, porcelán és fajanszedények (kivéve ezek szállítását) összegyűjtése, amely lehetővé teszi az ügyfelek számára, hogy könnyen megláthassák és megvásárolhassák ezeket az árukat; az összes fent említett szolgáltatás, amelyet kiskereskedelmi boltokban, nagykereskedésekben nyújthatnak, postai csomagküldő katalógusok vagy elektronikus médiumok, például weblapok vagy távértékesítési műsorok segítségével”;

– 37. osztály: „Építés; javítás; szerelési szolgáltatások; építési szolgáltatások; építés, javítás és helyreállítás/restauráció”;

– 39. osztály: „Szállítás; áruk csomagolása és raktározása; utazásszervezés; szállítási bizományosi ügynökségi szolgáltatások turisták számára történő kirándulásszervezés formájában, rakománybizományosi szolgáltatások rakományügynökség formájában, hajóügynökségi szolgáltatások rakományszállítás formájában, idegenforgalmi irodai szolgáltatások idegenforgalmi ügynöki szolgáltatások és idegenvezetői szolgáltatások formájában, foglalás és helyfoglalás végzése szállításhoz és utazáshoz és jegyvásárláshoz, utazásszervezési szolgáltatások”.

4 2022. december 8-án az Olav GmbH, a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.) 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján a fenti 2. pontban említett védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelmet nyújtott be, az annak lajstromozott árujegyzékébe tartozó összes áru és szolgáltatás tekintetében, azzal az indokkal, hogy e védjegy megszakítás nélküli öt éven át nem képezte tényleges használat tárgyát.

5 2023. november 28-i határozatával a törlési osztály részben helyt adott a kérelemnek, és megállapította a vitatott védjegy oltalmának megszűnését a fenti 3. pontban említett összes áru tekintetében, a 21. osztályba tartozó „edények és tartályok háztartási és konyhai célokra; üvegáruk, amelyek nem tartoznak más osztályokba; tálak, tároló edények, süteményes dobozok, poharak, csészék, kávéscsészék, kancsók, üvegből készült étkészletek (nem kések, villák és kanalak), nevezetesen tálak, öblös edények, bögrék, tányérok, kancsók” kivételével.

6 2024. január 28-án az Olav GmbH a 2017/1001 rendelet 66–71. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz a törlési osztály határozata ellen, mivel az a fenti 5. pontban említett áruk tekintetében nem állapította meg a vitatott védjegy oltalmának megszűnését.

7 A megtámadott határozattal a fellebbezési tanács hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát, lényegében úgy ítélve meg, hogy a felperes által szolgáltatott bizonyítékok nem érik el a bizonyító erő tekintetében megkövetelt küszöböt, amely lehetővé tenné a vitatott védjegy használata jelentőségének bizonyítását, valamint hogy a felperes részéről a további magyarázatok és kereszthivatkozások hiánya akadályát képezte annak, hogy az említett bizonyítékokat úgy lehessen tekinteni, mint amelyek szilárdak, objektívek és elegendőek.

A felek kérelmei

8 A felperes lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot abban a részében, amelyben az helyt adott a megszűnés megállapítása iránti kérelemnek a vitatott védjegy árujegyzékének 21. osztályba tartozó összes áruja tekintetében;

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére;

– az Olav GmbH-t kötelezze a költségek viselésére.

9 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot.

10 A tárgyaláson a felperes kiegészítette kérelmeit, másodlagosan azt kérve a Törvényszéktől, hogy változtassa meg a megtámadott határozatot.

11 Egyébiránt a tárgyaláson a felperes úgy nyilatkozott, hogy eláll az arra irányuló kereseti kérelmétől, hogy az Olav GmbH-t kötelezzék a költségek viselésére, mivel ez utóbbi nem vesz részt félként a Törvényszék előtti eljárásban, amit a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek.

A jogkérdésről

Egyes kereseti kérelmek elfogadhatóságról

A felperesnek a megtámadott határozat megváltoztatására irányuló kereseti kérelmének elfogadhatóságáról

12 A tárgyaláson a felperes egy további kérelmet terjesztett a Törvényszék elé, amelyben másodlagosan a megtámadott határozat megváltoztatását kérte. A felperes lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék a pert megelőző szakaszban előterjesztett bizonyítékok alapján, a törlési osztályhoz hasonlóan, állapítsa meg, hogy a vitatott védjegy tényleges használat tárgyát képezte.

13 Az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikke – amely az alapokmány 53. cikkének első bekezdése alapján a Törvényszék előtti eljárásra is alkalmazandó – és a Törvényszék eljárási szabályzatának 76. cikke értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell többek között a jogvita tárgyát és a felperes kereseti kérelmeit. A kereseti kérelmeket pontosan és egyértelműen kell kifejteni, mivel ennek hiányában fennáll annak kockázata, hogy a Törvényszék nem minden kereseti kérelem tekintetében, illetve a kereseten túlterjeszkedően határoz és az alperes jogai sérülnek (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2015. október 21-i Petco Animal Supplies Stores kontra OHIM – Gutiérrez Ariza [PETCO] ítélet, T-664/13, EU:T:2015:791, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Egyébiránt az első alkalommal a tárgyaláson előterjesztett új kérelmek nem fogadhatók el, mivel ellenkező esetben az alperest megfosztanák a válasz előkészítésének lehetőségétől, és ezáltal sértenék a védelemhez való jogot (lásd ebben az értelemben: 2005. március 17-i Bizottság kontra AMI Semiconductor Belgium és társai ítélet, C-294/02, EU:C:2005:172, 75. pont; 2021. szeptember 15-i ADR Center kontra Bizottság ítélet, T-364/15, nem tették közzé, EU:T:2021:593, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

14 Ezért kizárólag az eljárást megindító keresetlevélben szereplő kereseti kérelmek vehetők figyelembe, és a kereset megalapozottságát kizárólag az említett keresetlevélben foglalt kereseti kérelmek tekintetében kell vizsgálni. Az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése azzal a feltétellel teszi lehetővé új jogalapok felhozatalát, ha azok olyan jogi vagy ténybeli elemeken alapulnak, amelyek az eljárás során merültek fel. Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy ez a feltétel még inkább vonatkozik a kereseti kérelmek bármilyen módosítására, és hogy az írásbeli szakasz során felmerült jogi vagy ténybeli elemek hiányában kizárólag a keresetlevélben foglalt kérelmek vehetők figyelembe (lásd ebben az értelemben: 2015. október 21-i PETCO ítélet, T-664/13, EU:T:2015:791, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

15 Márpedig a jelen ügyben a megtámadott határozat megváltoztatása iránti kérelem nem alapul semmilyen, az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése értelmében vett új elemen, így még ha feltételezzük is, hogy a felperes a tárgyaláson módosítani kívánta a kérelmeit, az ilyen módosítás nem fogadható el, tekintettel arra, hogy az eljárás során nem merült fel új jogi vagy ténybeli elem.

16 Ebből következik, hogy a felperesnek a megtámadott határozat megváltoztatására irányuló, másodlagosan előterjesztett kereseti kérelme, amelyet első alkalommal a Törvényszék előtti eljárásban, a tárgyaláson terjesztett elő, elfogadhatatlan.

Azon kereseti kérelem elfogadhatóságáról, amellyel az EUIPO csatlakozik a felperes kérelmeihez

17 Egyetlen kereseti kérelmével az EUIPO csatlakozik a felperesnek a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelméhez.

18 Márpedig, ugyan az az EUIPO nem rendelkezik a fellebbezési tanácsok határozatai elleni keresetek benyújtásához szükséges aktív perbeli legitimációval, nem kötelezhető arra, hogy szisztematikusan védje a fellebbezési tanácsok minden megtámadott határozatát, vagy hogy kötelező jelleggel az ilyen határozatok ellen benyújtott keresetek elutasítását kérelmezze. Nincs semmi akadálya annak, hogy az EUIPO csatlakozzon a felperes valamely kereseti kérelméhez, vagy hogy azt a Törvényszék mérlegelésére bízza és emellett a Törvényszék tájékoztatása érdekében minden általa megfelelőnek ítélt érvet előterjesszen. Ugyanakkor nem kérheti a fellebbezési tanács határozatának hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását a keresetlevélben nem szereplő ponttal kapcsolatban, illetve nem terjeszthet elő a keresetlevélben fel nem hozott jogalapot (lásd: 2005. október 25-i Peek & Cloppenburg kontra OHIM [Cloppenburg] ítélet, T-379/03, EU:T:2005:373, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

19 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a felperes lényegében azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy a megszűnés megállapítása iránti eljárás keretében a bizonyítás olyan magas színvonalára vonatkozó követelményt írt elő, amely rendkívül nehéz és nem túl praktikus kötöttséget jelent a vitatott védjegy tényleges használatának igazolásánál. Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács értékelési hibát vétett, amikor úgy ítélte meg, hogy az említett védjegy használatának jelentőségére vonatkozó bizonyítékok nem elegendőek ahhoz, hogy e használatot ténylegesnek lehessen tekinteni.

20 Az EUIPO lényegében a felperes érvelését támogatja, és azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy a jelen ügy sajátos ténybeli körülményei között egy észszerűtlen minőségi követelményt írt elő a bizonyításra, így a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni.

21 Ebből következik, hogy az egyetlen kereseti kérelmet, amellyel az EUIPO csatlakozik a felperes hatályon kívül helyezés iránti kérelméhez, elfogadhatónak kell nyilvánítani, mivel az és az annak alátámasztásaként előadott érvek nem lépnek túl a felperes által előterjesztett kérelmek és érvek keretein.

Az ügy érdeméről

22 Keresete alátámasztásaként a felperes egyetlen, a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) és (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik. Lényegében azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az úgy ítélte meg, hogy a vitatott védjegy használatának jelentőségét nem lehetett bizonyítottnak tekinteni, figyelemmel az előterjesztett bizonyítékok csekély bizonyító erejére, és hogy azt rótta fel a felperesnek, hogy nem adott további magyarázatokat, valamint nem végzett kellően kidolgozott kereszthivatkozásokat az érvelésének alátámasztására előterjesztett bizonyítékok összessége tekintetében.

23 Az EUIPO ezenfelül azt állítja, hogy a fellebbezési tanács észszerűtlen bizonyítási terhet rótt a felperesre.

24 Az EUIPO azonban a felperes által a keresetlevél 41. és 42. pontjában előadott, első alkalommal a Törvényszék előtt hivatkozott elemek és érvek elfogadhatatlanságára hivatkozik.

25 A jelen ügyben a vitatott védjegy tényleges használatának bizonyítása érdekében a felperes a következő bizonyítékokat nyújtotta be:

– a „company.lav.com.tr” weboldal egy 2023. áprilisi képernyőfotója (1. melléklet);

– egy válogatás dátum nélküli fényképekből, amelyek a fenti 5. pontban említett áruk értékesítésre előkészített csomagolásait mutatják (2. melléklet);

– a „company.lav.com.tr” weboldal egy 2023. áprilisi képernyőfotója, amely több médiumban megjelent különböző publikációkra hivatkozik (3. melléklet);

– 2017 és 2022 között kelt számlák, csomagküldő listák és egyéb üzleti iratok válogatása (4–9. melléklet);

– két, a „lav” elemet tartalmazó termékkatalógus, 2014-ből és 2023-ból (10. és 11. melléklet);

– a török cégnyilvántartásból származó, a jelen ügy felperesének jogi személye és a Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi egyesüléséről szóló 2024. április 10-i cégkivonat (12. melléklet).

26 A felperes először is azt állítja, hogy a megtámadott határozat 70. és 71. pontja ellentmondásos indokolást tartalmaz, mivel egyrészt a fellebbezési tanács a felperesnek és a vitatott védjegy jogosultja jogelődjének az üvegipari ágazatbeli tevékenységére és egyes szóban forgó áruk 140 országba, köztük Spanyolországba és Franciaországba irányuló kivitelére, valamint egy olaszországi kereskedelmi és értékesítési iroda meglétére hivatkozott, másrészt ugyanezen határozat 72. pontjában megállapította, hogy a releváns területre vonatkozó egyetlen egyértelmű hivatkozás Törökországra vonatkozott. A felperes ezenfelül arra hivatkozik, hogy a szóban forgó, a

10. és 11. mellékletben bemutatott katalógusok spanyol és francia nyelvű kifejezéseket tartalmaznak, és azt állítja, hogy az angol és a török katalógusok kizárólagos használatát igazolja a nemzetközi forgalmazásra szánt egyetlen változat megléte.

27 Másodszor, a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a 4–9. mellékletben benyújtott iratok egy sor olyan vámokmányból állnak, amelyek az említett, az Európai Unió egészében letelepedett társaságoknak címzett iratokban szereplő „lav” elem által jelzik a vitatott védjegy használatát. Előadja továbbá, hogy a számlák egésze közös hivatkozást tartalmaz a vitatott védjeggyel jelölt árukra, amelyeket ugyanaz a szöveges szerkezet határoz meg, amely az „LV” nagybetűkből áll, amelyeket az érintett árura való konkrét hivatkozás előtt egy kötőjel követ.

28 Harmadszor, a felperes a vitatott védjeggyel jelölt áruk értékesítésére vonatkozó számlákon belül összesen 2919 olyan sorra hivatkozik, amelyek a releváns időszak egészére lebontva az LV hivatkozást tartalmazzák, és amelyek teljes összege meghaladja a 6,485 millió eurót.

29 Negyedszer, a felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az lényegében értékelési hibát vétett, amikor a megtámadott határozat 76. pontjában úgy ítélte meg, hogy a benyújtott számlák nem bizonyították, hogy a vitatott védjeggyel állítólagosan ellátott árukat sohasem kínálták eladásra az Unió valamely értékesítési helyén, illetve hogy azokat még kevésbé vásárolta meg valamely végső fogyasztó, és hogy ráadásul nehéz lett volna kideríteni, hogy az állítólagosan „Európába” feladott árukat ténylegesen mikor értékesítették valamely kiskereskedelmi értékesítőhelyen. Ezenkívül, a felperes szerint a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot, amikor első alkalommal a pert megelőző szakaszban azt állapította meg, hogy neki kell bizonyítania a szóban forgó áruknak közvetlenül a végső fogyasztók részére történő értékesítését.

30 Ötödször, a felperes vitatja a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 82–84. pontjából eredő megállapításait, amelyek szerint lényegében a számlán szereplő árukódok és leírások valóban a katalógusban szereplő és azon védjeggyel forgalmazott árukra utalhattak, amelyek tényleges használatát igazolni kellett, azonban ez a helyzet, mint ilyen, hipotetikus volt, és nyilvánvalóan nem volt egyenértékű a tényleges és kellő mértékű használat igazolásához megkövetelt, szilárd alapokra épülő és objektív bizonyítékkal.

31 A felperes szerint nem volt észszerűen elvárható tőle, hogy a számlákon megjelölt és a vitatott védjeggyel jelölt árukat említő 2919 sor mindegyike között kapcsolatot létesítsen a katalógusokban szereplő referenciákkal és fényképekkel. A felperes egyébiránt arra hivatkozik, hogy léteznek olyan áruleírások, amelyek a 4–9. mellékletben szereplő csomagküldési listákban említett hivatkozásokhoz kapcsolódnak. Egy ilyen kötelezettség szerinte rendkívül nehéz és kevéssé gyakorlati nem túl praktikus kötöttséget jelentene. Ezenkívül a felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak semmi oka nem volt arra, hogy ne végezze el a törlési osztály által tett kereszthivatkozások ellenőrzését, vagy hogy ezt maga tegye meg az elemzése során.

32 Hatodszor, ami a vitatott védjegy használatának jelentőségét illeti, a felperes úgy véli, hogy a 4–9. mellékletben benyújtott bizonyítékok nagyszámú olyan számlát tartalmaztak, amelyek önmagukban is elegendőek voltak az értékesített áruk jelentős mennyiségének, és ennélfogva az említett védjegy használata jelentőségének bizonyításához.

33 Közelebbről, a felperes azt állítja, hogy az elvégzett értékesítések halmozott összegei a releváns területen letelepedett címzettek részére kiállított számlákból származnak, amit az azok alátámasztásaként benyújtott csomagküldési listák és vámokmányok is megerősítenek. Ezenkívül, a felperes szerint az euróban kiszámlázott összegek a „lav” elemmel jelölt termékekre vonatkoztak.

34 Az EUIPO először is arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács – a felperes állításával ellentétben – nem vétett értékelési hibát a számlák címzettjeit illetően, és hogy lényegében a fellebbezési tanács nem utalt arra, hogy a használatnak a végső fogyasztók felé kell irányulnia ahhoz, hogy azt a külvilág felé történő használatnak lehessen elismerni.

35 Másodszor, a bizonyítási terhet és a bizonyítási szintet illetően az EUIPO megjegyzi, hogy a fellebbezési tanács első lépésben, a megtámadott határozat 35. és 36. pontjában elismerte, hogy a 4–9. mellékletben szereplő dokumentumok nagyrészt egyértelműek, és árukódokat, valamint a vitatott védjegyre való hivatkozásokat tartalmaznak, második lépésben, a megtámadott határozat 49. és 50. pontjában, hogy a számlák és az üzleti dokumentumok azt mutatják, hogy az árukat az említett védjegy jogosultja vagy az ő hozzájárulásával valaki más értékesítette, az Unió több tagállamában található különböző jogalanyoknak, és így a bizonyítékok elegendő információt szolgáltattak az állítólagos használat földrajzi terjedelmére vonatkozóan, harmadik lépésben, a megtámadott határozat 53. pontjában, hogy a vitatott védjegy az árunak a számlákon és üzleti dokumentumokban, a katalógusokban és a weboldalakról készült képernyőfotókon szereplő megjelölésében jelent meg, és hogy e védjegy használata nyilvános volt, a külvilág felé irányult és nyilvánvaló volt az áruk tényleges vagy potenciális vevői számára, negyedik lépésben pedig a megtámadott határozat 64. pontjában, hogy a benyújtott katalógusok igazolták a vitatott védjegy használatát az azzal jelölt áruk közül számos áru tekintetében.

36 Harmadszor, az EUIPO megállapította, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 83., 84. és 87. pontjában ezzel szemben megállapította, hogy a felperes nem bizonyította a vitatott védjegy használatának jelentőségét, mivel nem szolgáltatott olyan magyarázatot vagy bizonyítékot, amely lehetővé tenné a különböző számlákon feltüntetett pontos áruk és a többi dokumentáció, köztük a különböző árukódok közötti egyértelmű kapcsolat fennállásának megállapítását. Ezenkívül az EUIPO megjegyzi, hogy a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a kereszthivatkozások a számláknak a felperes észrevételeiből hiányzó, megkövetelt bizonyító erőt kölcsönözhettek volna, és hogy a törlési osztály puszta valószínűségek vagy vélelmek alapján határozott.

37 E tekintetben az EUIPO a felperes által a keresetlevélben előadottakhoz hasonlóan előadja, hogy a Törvényszék korábban már megerősítette, hogy az áruk fotókon és katalógusokban szereplő képein látható árukódok, valamint a számlákon szereplő árukódok gondos összevetése nem csupán valószínűségbecsléssel vagy puszta feltételezéssel egyenértékű, hanem egy racionális és logikán alapuló eljárást jelent a tényleges használat értékelése keretében (lásd ebben az értelemben: 2024. július 17-i W. B. Studio kontra EUIPO – E.Land Italy [BF BELFE] ítélet, T-54/23, nem tették közzé, EU:T:2024:481, 60. és 61. pont). Ezenfelül az EUIPO megjegyzi, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 79., 80., 82. és 83. pontjában elismerte a törlési osztály munkáját, és megerősítette a vitatott védjegyre való hivatkozásokat tartalmazó dokumentumokban szereplő áruleírásokat. Az említett hivatkozások az áruk rövid leírását is tartalmazzák, amelyek lehetővé teszik a számlákon a katalógusokhoz kapcsolható termékkódok hét példájának azonosítását, a felperes által a törlési osztály és a fellebbezési tanács előtti eljárásban szolgáltatott magyarázatoknak megfelelően. A felperes ugyanis a használat igazolására vonatkozó 2023. április 14-i észrevételeiben és a 2024. május 22-i keresetre válaszként tett észrevételeiben kifejtette, hogy a 10. mellékletben bemutatott katalógus 122–127. oldalán szereplő hivatkozási számok kereszthivatkozások tárgyát képezhetik a számlákkal. Benyújtotta továbbá a képeken feltüntetett és hivatkozott áruk listáját is.

38 E körülmények között, negyedikként, az EUIPO úgy véli, hogy a felperesnek nem volt oka arra, hogy további magyarázattal szolgáljon a számlákon és a termékkatalógusokban említett egyes cikkek összekapcsolására, így a fellebbezési tanács ezen ügy sajátos körülményei között a 2017/1001 rendelet és a 2022. október 19-i Louis Vuitton Malletier kontra EUIPO – Wisniewski („Sakktáblaminta ábrázolása II”) ítélet (T-275/21, nem tették közzé, EU:T:2022:654) 31. pontja értelmében észszerűtlen bizonyítási terhet írt elő.

39 Következésképpen az EUIPO nem terjesztett elő észrevételeket a felperes többi érvére válaszul, és a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kéri.

40 A 2017/1001 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének első bekezdése és 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében az EUIPO-hoz benyújtott kérelem alapján az európai uniós védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha a jogosult az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát az Európai Unióban megszakítás nélkül öt éven át elmulasztja, és a használat elmaradását kellőképpen nem igazolja.

41 Ami a tényleges használat értékelésének szempontjait illeti, a 2017/1001 rendelet kiegészítéséről és az (EU) 2017/1430 felhatalmazáson alapuló rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. március 5-i (EU) 2018/625 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2018. L 104., 1. o.) 10. cikkének (3) bekezdése értelemszerűen alkalmazandó az ugyanezen rendelet 19. cikkének (1) bekezdése értelmében vett megszűnés megállapítása iránti eljárásokra. Az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 10. szabályának (3) bekezdése értelmében a használat igazolásának a korábbi védjegy használatának helyére, időtartamára, jelentőségére és jellegére kell kiterjednie.

42 Ezenfelül, a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 10. cikkének (4) bekezdése értelmében a bizonyítékoknak az olyan igazoló iratokra és tárgyi bizonyítékokra kell szorítkozniuk, mint például csomagolóanyagok, címkék, árjegyzékek, katalógusok, számlák, fényképek, újsághirdetések és a 2017/1001 rendelet 97. cikke (1) bekezdésének f) pontjában említett írásbeli nyilatkozatok.

43 A védjegyoltalom megszűnésének megállapítása iránti eljárás keretében főszabály szerint a védjegyjogosultnak kell igazolnia az említett védjegy tényleges használatát (lásd: 2019. január 23-i Klement kontra EUIPO ítélet, C-698/17 P, EU:C:2019:48, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Egy védjegy tényleges használatát nem lehet valószínűséggel vagy feltételezésekkel bizonyítani, ehhez olyan konkrét és objektív bizonyítékokra kell támaszkodni, amelyek bizonyítják az érintett piacon történő tényleges és elegendő használatot. Ennélfogva olyan átfogó értékelést kell végezni, amely figyelembe veszi az adott ügy valamennyi releváns tényezőjét, és amely bizonyos kölcsönös függőséget feltételez a figyelembe vett tényezők között (lásd: 2020. július 8-i Euroapotheca kontra EUIPO – General Nutrition Investment [GNC LIVE WELL] ítélet, T-686/19, nem tették közzé, EU:T:2020:320, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Nem követelmény, hogy minden egyes bizonyíték tartalmazza a tényleges használat igazolásának alapjául szolgáló négy elem mindegyikére – nevezetesen a használat helyére, időtartamára, jellegére és jelentőségére – vonatkozó információkat. Nem zárható ki, hogy a bizonyítékok egésze lehetővé teszi a tények megállapítását, miközben e bizonyítékok egyesével, egymástól elkülönítve vizsgálva nem lennének alkalmasak e tények pontos megállapítására (lásd: 2019. március 5-i Meblo Trade kontra EUIPO – Meblo Int [MEBLO] ítélet, T-263/18, nem tették közzé, EU:T:2019:134, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Egyébiránt, azon kérdés

mérlegeléséhez, hogy valamely korábbi védjegy tényleges használat tárgyát képezte-e, a rendelkezésre álló összes tényezőt figyelembe vevő átfogó értékelést kell végezni. Nem az egyes bizonyítékok elszigetelt vizsgálatáról van tehát szó, hanem azok együttes vizsgálatáról a legvalószínűbb és leglogikusabb értelmük azonosítása érdekében (lásd: 2013. november 21-i Recaro kontra OHIM – Certino Mode [RECARO] ítélet, T-524/12, nem tették közzé, EU:T:2013:604, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Elöljáróban, amint az a tárgyaláson megerősítésre került, mivel a vitatott védjegy használatának időtartamát, helyét és jellegét a jelen eljárás keretében nem kérdőjelezik meg, meg kell vizsgálni a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket, amennyiben azok a tényleges használat jelentőségére és az e használat bizonyításának az említett védjegy jogosultjára háruló terhére vonatkoznak.

47 E körülmények között először is emlékeztetni kell arra, hogy a felek között nem vitatott, és a megtámadott határozat 6. és 40. pontjából kitűnik, hogy a vitatott védjegy használatának időtartamára vonatkozó releváns időszak 2017. december 8-tól 2022. december 7-ig terjed.

48 Másodszor, a megtámadott határozat 49. és 50. pontjából kitűnik, hogy a felperes – amely az Unión kívül, nevezetesen Törökországban letelepedett jogi személy – által szolgáltatott bizonyítékok azt támasztják alá, hogy a termékeit saját maga vagy – az ő hozzájárulásával – más forgalmazók az Unió több tagállamában, többek között Németországban, Ausztriában, Belgiumban, Bulgáriában, Horvátországban, Dániában, Spanyolországban, Írországban, Olaszországban, Görögországban, Magyarországon, Litvániában, Máltán, Hollandiában, Lengyelországban, a Cseh Köztársaságban, Romániában, Szlovákiában és Svédországban különböző jogalanyoknak értékesítették, és a különböző számlákon és üzleti iratokon feltüntetett pénznemek főként euróban voltak feltüntetve.

49 Harmadszor, ami a vitatott védjegy használatának jellegét illeti, a megtámadott határozat 51–64. pontjából kitűnik, hogy a bizonyítékok elegendő példát tartalmaztak az említett védjegy használatára annak megállapításához, hogy a védjegyet áruk tekintetében használták, azok kereskedelmi származásának jelölésére.

50 Negyedszer, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 51–53. pontjában úgy ítélte meg, hogy a vitatott védjegyet gazdasági tevékenység körében védjegyként használták, többek között azért, mert az említett védjegyet az Unió területén a szóban forgó áruk tényleges vagy potenciális ügyfelei számára nyilvános, a külvilág felé irányuló és nyilvánvaló módon használták. Közelebbről, a fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, hogy kellőképpen bizonyították a nyilvánvaló kapcsolatot egyrészt az említett, kereskedelmi származás jelöléseként és reklámeszközként történő használat, másrészt pedig a fellebbezés tárgyát képező, 21. osztályba tartozó releváns áruk között.

51 Ezenkívül ötödször, a megtámadott határozat 54–62. pontjában a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes által benyújtott bizonyítékok lényegében a megjelölés lajstromozott alakjának használatát támasztották alá.

52 Mindazonáltal a vitatott védjegy használatának jelentőségét illetően a fellebbezési tanács a törlési osztállyal ellentétben úgy ítélte meg, hogy a bizonyítékok összessége alapján nem juthatott arra a következtetésre, hogy az említett védjegy tényleges használatát a fellebbezés tárgyát képező érintett áruk tekintetében kellő mértékben igazolták, ráadásul az említett használat ebben az értelemben nem bizonyítható puszta valószínűségekkel vagy feltételezésekkel.

53 E tekintetben először is, ami a 10. és 11. mellékletben bemutatott katalógusokat illeti, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 71–73. pontjában úgy ítélte meg, hogy azokat angol és török nyelven nyújtották be, a 2014. és a 2023. évre vonatkoznak, és egyértelműen különböző üvegárukkal kapcsolatos szóvédjegy vagy ábrás megjelölés formájában mutatták a vitatott védjegyet, de semmilyen következtetés nem vonható le az ilyen használat jelentőségét illetően, mivel nehéz lett volna megállapítani azokat a helyeket, ahol a katalógusokat kinyomtatták vagy közzétették, illetve azok terjesztésének helyeit és jellegét. Ezenkívül, a fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, hogy a katalógusok nem bizonyítják, hogy a szóban forgó árukat ténylegesen a vitatott védjeggyel kínálták volna a releváns időszakban és a releváns területen. E tekintetben a fellebbezési tanács azt is felrótta a felperesnek, hogy nem nyújtott be további információkat.

54 Másodszor, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy kétségtelen, hogy a felperes által benyújtott bizonyítékok erősen a 4–9. mellékletben benyújtott számlákon és kereskedelmi iratokon alapultak, amelyek a szóban forgó áruk tényleges értékesítéseit mutatták. Mindazonáltal úgy ítélte meg, hogy ezen iratok nem rendelkeznek a megkövetelt bizonyító erővel, mivel lényegében lehetetlen volt meghatározni a különböző árukódok alá tartozó konkrét árukat, valamint azok kereskedelmi volumenét, az értékesítések gyakoriságát és időtartamát, és mivel az említett számlák nem bizonyítják, hogy az állítólagosan a vitatott védjeggyel ellátott árukat az Unióban sohasem kínálták valamely értékesítési helyen, illetve még kevésbé azt, hogy azokat végső fogyasztók megvásárolták volna. Ezenkívül, a fellebbezési tanács azt rótta fel a felperesnek, hogy nem nyújtotta be a helyi forgalmazók vagy a végső fogyasztók részére történő értékesítésekről szóló számlákat, az Unió területén lévő kiskereskedelmi üzletekben jó minőségű termékekről készült fényképeket, illetve katalógusokat vagy bármely más reklámanyagot, amelyek igazolták volna az unióbeli fogyasztók körében történő használatot.

55 Harmadszor, ebben az értelemben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 83. pontjában lényegében azt rótta fel a felperesnek, hogy nem részletezte a számlák tartalmát és az azokban konkrétan említett árukat, és ezzel elmulasztotta elvégezni a végül a törlési osztály által elvégzett kereszthivatkozási munkát. Ennélfogva, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes nem tudta megmagyarázni, hogy egyértelmű, kifejezett és bizonyított kapcsolat állna fenn, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a katalógusokban szereplő mely árukra utalnak a kódok, és hogy az említett kódokból nem lehetett kikövetkeztetni azokat a konkrét árukat, amelyekről szó volt, és hogy mekkora jelentősége volt a használatuknak. A fellebbezési tanács szerint az ilyen magyarázatok hiánya megváltoztatta és gyengítette a számlák bizonyító erejét. A megtámadott határozat 84. pontjában azt is megállapította, hogy a benyújtott bizonyítékok összessége nem elegendő ahhoz, hogy a tényleges használatra vonatkozó szilárd és objektív bizonyítékok egészét képezze. Ezenkívül, a fellebbezési tanács szerint az említett egész nem felelt meg a vitatott védjegy tényleges használatának igazolásához szükséges követelményeknek. Következésképpen a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy lényegében kénytelen volt a vizsgálatát korlátozni, mivel azt nem lehetett feltételezésekre vagy valószínűségekre alapozni, a bizonyító erejű elemek hiánya miatt.

56 Végül negyedszer, a megtámadott határozat 85. pontjában a fellebbezési tanács azt rótta fel a felperesnek, hogy az rendkívül gyenge minőségű iratokat nyújtott be, ami megnehezítette az elolvasásukat és megértésüket, az említett határozat 86. pontjában pedig azt, hogy olyan számlákat nyújtott be, amelyek a vitatott védjegyre utaló „lv-” megjelölést nem tartalmazó árukódokat tartalmaztak. Következésképpen a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a kiszámlázott teljes összegek nem kizárólag az említett védjeggyel jelölt áruk értékesítésének feleltek meg.

57 Az ítélkezési gyakorlat szerint, és amint az a fenti 43–45. pontból kitűnik, még ha valamely bizonyíték bizonyító ereje korlátozott is, mivel önmagában véve nem támasztja alá teljes bizonyossággal, hogy az érintett árukat forgalomba hozták-e, és ha igen, hogyan, és még ha e bizonyíték ennélfogva önmagában nem is döntő jelentőségű, azt figyelembe lehet venni a használat tényleges jellegének átfogó értékelése során. Ez a helyzet például akkor, ha ez az elem megerősíti az adott ügy többi releváns tényezőjét (lásd ebben az értelemben: 2014. március 6-i Anapurna kontra OHIM – Annapurna [ANNAPURNA] ítélet, T-71/13, nem tették közzé, EU:T:2014:105, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58 A jelen ügyben először is meg kell jegyezni, hogy a fellebbezési tanács könnyen meg tudta vizsgálni a felperes által benyújtott bizonyítékok egészét, és ennek alapján indokolással ellátott módon meghatározta a vitatott védjegy használatának időtartamát, helyét és jellegét. Közelebbről, a megtámadott határozat 35. és 36. pontjában a fellebbezési tanács azt állította, hogy a 4–9. mellékletben szereplő dokumentumok javarészt egyértelműek voltak, és árukódokat, valamint a vitatott védjegy említéseit tartalmazták. Ezenkívül a fellebbezési tanács azt is megállapította, hogy a benyújtott dokumentumokban szereplő kulcsfontosságú információk világosak és érthetőek voltak, ami azokat a jelen eljárás szempontjából véve is javarészt egyértelműekké és elegendőkké tette.

59 Ennélfogva a fellebbezési tanács az indokolásában ellentmondott önmagának, amikor a megtámadott határozat 84–86. pontjában azt rótta fel a felperesnek, hogy az rossz minőségű bizonyítékokat nyújtott be, amelyek nem képeztek a vitatott védjegy használatára vonatkozó meggyőző és objektív bizonyítékokat.

60 Másodszor, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat indokolását is ellentmondásossá tette, amikor az említett határozat 72. és 73. pontjában azt állapította meg, hogy a 10. és 11. mellékletben szereplő katalógusok nem bizonyítják, hogy az érintett árukat ténylegesen eladásra kínálták az érintett területen, ahol ugyanezen határozat 70. és 71. pontjában az említett katalógusok alapján korábban megállapította, hogy a felperes az üvegipari ágazatban tevékenykedik, és termékeit 140 országba, köztük az Unió tagállamaiba exportálta, megállapítva azt is, hogy létezik egy értékesítési iroda, és hogy az említett áruk egy részét Olaszországban értékesítették.

61 Harmadszor, az EUIPO állításával ellentétben a megtámadott határozat 76. pontjából kitűnik, hogy a fellebbezési tanács a vitatott védjegy használatának igazolásaként minden bizonyíték tekintetében elvárta volna, hogy az alkalmas legyen annak bizonyítására, hogy a szóban forgó árukat az Unió területén a végső fogyasztók részére értékesítették. Márpedig úgy tekinteni, hogy egy védjegy külvilág felé irányuló használatának az ítélkezési gyakorlat értelmében véve mindenképpen a végső fogyasztók felé irányuló használatnak kell lennie, azt eredményezné, hogy a kizárólag a gazdasági társaságok közötti viszonylatban használt védjegyeket kizárnánk a 2017/1001 rendelet hatálya alól. Az érintett közönség ugyanis, amelynek a védjegyeket szánják, nemcsak a végső fogyasztókat foglalja magában, hanem a szakembereket, az ipari ügyfeleket és más szakmai felhasználókat is (lásd: 2023. március 1-jei Worldwide Brands kontra EUIPO – Wan [CAMEL] ítélet, T-552/21, nem tették közzé, EU:T:2023:98, 88. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 Ennélfogva, a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot, amikor lényegében arra kötelezte a felperest, hogy a vitatott védjegy tényleges használatának igazolásaként az érintett áruk végső fogyasztók részére történő értékesítésére vonatkozóan szolgáltasson bizonyítékot. Ebből következik továbbá, hogy a szóban forgó áruk végső fogyasztók részére történő értékesítésének

bizonyítása a jelen ügyben nem releváns, így a felperes által a keresetlevél 41. és 42. pontjában előadott elemeket és érveket el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne azok elfogadhatóságáról határozni.

63 Negyedszer, emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat 88. pontjában a fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, hogy az ügy iratai még együttesen vizsgálva sem tartalmaznak kellő bizonyítékot ahhoz, hogy meg lehessen állapítani a vitatott védjegy érintett áruk tekintetében történő használatának jelentőségét.

64 E tekintetben először is kétségtelen, hogy a 10. és 11. melléklet nem teszi lehetővé a vitatott védjegy érintett területen és a releváns időszakban történő használatának egyértelmű és minden kétséget kizáró bizonyítását. Mindazonáltal az ítélkezési gyakorlat szerint meg kell állapítani, hogy mivel a termékek kereskedelmi élettartama általában egy adott időszakra terjed ki, és a használat folyamatossága részét képezi azoknak a tényezőknek, amelyeket figyelembe kell venni annak bizonyításánál, hogy a használat objektíve a piaci részesedés megteremtését vagy fenntartását szolgálta, a nem a releváns időszakra vonatkozó iratokat, amelyek egyáltalán nem érdektelenek, figyelembe kell venni, és a többi bizonyítékkal együtt kell értékelni, hiszen ezek szolgáltathatják a védjegy tényleges és komoly kereskedelmi használatának bizonyítékát (lásd: 2015. június 16-i Polytetra kontra OHIM – EI du Pont de Nemours [BLUECO] ítélet, T-660/11, EU:T:2015:387, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

65 A jelen ügyben, amint arra a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 53. pontjában helyesen rámutatott, a 10. és 11. melléklet bizonyítja a vitatott védjegynek a kereskedelmi forgalomban 2014 és 2023 között, azaz a releváns időszakot meghaladó, hosszabb időszakban történő nyilvánvaló és a külvilág felé irányuló használatát, ami releváns valószínűsítő körülménynek minősül a használat jelen ügy körülményei között a használat jelentőségének értékelése szempontjából. Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács értékelési hibát vétett, amikor a használat jelentőségének értékelése keretében nem vizsgálta meg észszerűen és átfogóan a 10. és 11. sz. mellékletet a 4–9. mellékletekben szereplő releváns hivatkozások és tényezők összességével együttesen.

66 Másodszor, a megtámadott határozat 49. és 50. pontjában a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a számlák és az üzleti iratok összessége azt mutatta, hogy az érintett árukat a felperes, illetve az ő hozzájárulásával mások, több uniós tagállamban, különböző jogalanyok részére értékesítették, és hogy ezek az elemek elegendő információval szolgáltak az állítólagos használat földrajzi kiterjedésére vonatkozóan. Ezenkívül, az említett határozat 53. pontjában a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a vitatott védjegy megjelent a számlákon és az üzleti iratokban, a katalógusokban és a felperes weboldalainak képernyőfotóin szereplő áruk megjelölésében, és hogy a vitatott védjegy használata nyilvános volt, a külvilág felé irányult és nyilvánvaló volt az Unió közönsége számára. Végül a megtámadott határozat 64. pontjában a fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, hogy a katalógusok bizonyítják a vitatott védjegy használatát az azzal jelölt áruk számos fajtája tekintetében.

67 Az EUIPO ügyirataiból kitűnik, hogy a felperes 902 oldalnyi számlát nyújtott be a vitatott védjegy árujegyzékébe tartozó számos áru értékesítésére vonatkozóan, amelyeknek lebontott hivatkozásainak többsége kifejezetten a vitatott védjegyre vonatkozott az „lv” elemnek az érintett áru kódját megelőző használata révén, ami a 10. és 11. mellékletben szereplő katalógusokkal való összevetéssel határozható meg.

68 A jelen ügy körülményei között ugyanis észszerűtlen lenne úgy tekinteni, hogy a valamely vállalkozás által forgalmazott áruk nem ismerhetők fel egyértelműen a gyártójuk katalógusaiban azok árukódjaival, mivel állítólag lehetetlen volt meghatározni az említett katalógusok nyomtatásának és tényleges terjesztésének helyét a releváns időszakban. Ezenkívül, amint az a fenti 64. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, az a tény, hogy az árukat a releváns időszaknál hosszabb időszakon keresztül kínálják eladásra, éppen olyan jellegű tény, amely megerősíti a vitatott védjegy használatának jelentősége mellett szóló érveket.

69 Harmadszor, amint az a fenti 37. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból és az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a termékkódoknak a termékek fényképeken és katalógusokban való megjelenítésének, valamint azoknak a számlákon való megjelenítésének gondos összevetése nem csupán valószínűségbecsléssel vagy puszta feltételezéssel egyenértékű, hanem észszerű és logikus eljárást igényel a tényleges használat értékelése keretében (lásd ebben az értelemben: 2022. április 27-i LG Electronics kontra EUIPO – Anferlux-Electrodomésticos [SmartThinQ] ítélet, T-181/21, nem tették közzé, EU:T:2022:247, 91. pont; 2023. szeptember 6-i Weider Germany kontra EUIPO – Den i Nosht [YIPPIE!] ítélet, T-45/22, nem tették közzé, EU:T:2023:513, 42. pont; 2024. július 17-i W. B. Studio kontra EUIPO – E.Land Italy [BELFE] ítélet, T-50/23, nem tették közzé, EU:T:2024:480, 60. és 61. pont). E tekintetben a felperes helyesen jegyezte meg a tárgyaláson, hogy a fellebbezési tanács, és a törlési osztály sem követett el hatáskörtúllépést azzal, hogy saját kezdeményezésére vagy az eléjük terjesztett bizonyítékok átfogó értékelése révén kapcsolatot állapított meg a fotókon és a katalógusokban szereplő áruk megjelenítései, másrészt ugyanezen áruk számlái között, az azonosnak bizonyuló, rájuk vonatkozó árucikk-kódok feltüntetéseire támaszkodva (lásd ebben az értelemben: 2024. július 17-i BF BELFE ítélet, T-54/23, nem tették közzé, EU:C:2024:481, 61. pont).

70 Ennélfogva, a fellebbezési tanács értékelési hibát vétett, amikor a megtámadott határozat 87. pontjában úgy ítélte meg, hogy a törlési osztály a vitatott védjegy használatának jelentőségére vonatkozó vizsgálatát anélkül alapította a benyújtott bizonyítékokból levont következtetésekre, hogy azok tartalmát teljes mértékben megismerte volna, és így valószínűségek, illetve feltételezések alapján határozott.

71 Közelebbről, egyrészt a megtámadott határozat 81. és 82. pontjából, másrészt a felperes által a használat igazolására vonatkozóan 2023. április 14-én tett észrevételek 11–13. oldalából, valamint a 2024. május 22-i fellebbezésre válaszul tett észrevételeinek 12. és 13. oldalából kitűnik, hogy a felperes jelezte és elmagyarázta a törlési osztálynak és a fellebbezési tanácsnak, hogy a 10. mellékletben szereplő katalógus 122. és 127. oldalán szereplő áruk hivatkozási számai kereszthivatkozások tárgyát képezhetik a számlákkal, és benyújtott egy listát a képeken szereplő és kereszthivatkozott árukról. Egyébként azt is meg kell jegyezni, hogy a fellebbezési tanács nem indokolta meg világosan és kellőképpen azokat az okokat sem, amelyek miatt eltért a törlési osztály megállapításaitól, és cáfolta az utóbbi által tett azon kereszthivatkozások megalapozottságát, amelyek lehetővé tették számára, hogy az általa konkrétnak és lényegesnek ítélt elemek alapján jellemezze a vitatott védjegy használatának jelentőségét. Következésképpen a fellebbezési tanács határozatának az indokolása is hiányos.

72 Ennélfogva, negyedszer, a megtámadott határozat 81–83. pontjából az következik, hogy a felperes által a törlési osztály, majd a fellebbezési tanács előtti eljárásban szolgáltatott magyarázatok a fenti 5. pontban említett áruk közül több áru vonatkozásában is alkalmasak voltak azok releváns időszakban, kellően jelentős mennyiségekben és kellően magas összegekben történő értékesítését előtérbe helyezni annak megállapításához, hogy a vitatott védjegyet az érintett áruk tekintetében folyamatosan, ténylegesen és következetesen használták, azon ítélkezési gyakorlat értelmében,

amely szerint a védjegy a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében véve tényleges használat tárgyát képezi, ha azt alapvető rendeltetésének megfelelően használják, amely abban áll, hogy biztosítsa azon áruk vagy szolgáltatások származásának azonosíthatóságát, amelyek tekintetében a védjegyet lajstromozták, abból a célból, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn, kivéve a szimbolikus jellegű használatot, amelynek egyetlen célja a védjegy által biztosított jogok fenntartása (2019. július 3-i Viridis Pharmaceutical kontra EUIPO ítélet, C-668/17 P, EU:C:2019:557, 38. pont; lásd még analógia útján: 2003. március 11-i Ansul ítélet, C-40/01, EU:C:2003:145, 43. pont).

73 Mindenesetre a 4–9. mellékletből egyértelműen kitűnik, amint arra a felperes hivatkozik, hogy a vitatott védjeggyel jelölt árukat 2017 és 2022 között az érintett területen értékesítették. A felperes érveinek megfelelően ugyanis megállapítható, hogy a számlák 2919, LV hivatkozást tartalmazó sort tartalmaznak, és így – amint az a fenti 67. pontból kitűnik – a felperes által forgalmazott termékek értékesítésére vonatkoznak, amelyek teljes összege meghaladja a 6,485 millió eurót, a releváns időszakra lebontva.

74 Egyébként a fellebbezési tanács azzal, hogy a megtámadott határozat 72. és 83. pontjában azt rótta fel a felperesnek, hogy szándékosan nem nyújtott be kiegészítő információkat, vagy tudatosan döntött úgy, hogy nem ad további részleteket a számlákban szereplő pontos hivatkozásokról, az említett határozat 73–85. pontjának olvasata alapján arra kívánta kötelezni a felperest, hogy a számlák 2919 sorában szereplő és a katalógusokban szereplő minden egyes áru tekintetében elvégezze a kereszthivatkozási munkát. Ezenkívül, amint az a tárgyaláson megerősítésre került, a fellebbezési tanács semmilyen további információt vagy magyarázatot nem kért, és így nem róhatja fel a felperesnek, hogy az szándékosan tartózkodott volna a bizonyítékok benyújtásától vagy ténybeli körülmények előterjesztésétől, ami szerinte rá hárult volna. Márpedig a fellebbezési tanács láthatóan értékelni tudta a vitatott védjegy tényleges használatának jelentőségét az összes olyan bizonyíték alapján, amelyet elé terjesztettek, vagy a vizsgálatának egymást követő szakaszaiban levont különböző valószínűsítő körülmények alapján, vagy a felperes által az egymást követő beadványaiban szolgáltatott és a törlési osztály által átvett információk alapján.

75 Ennélfogva e körülmények között meg kell állapítani egyrészt, hogy a fellebbezési tanács értékelési hibát vétett a felperes által a vitatott védjegy használata jelentőségének bizonyítása céljából benyújtott bizonyítékok vizsgálatának terjedelmét illetően, másrészt pedig, hogy a fellebbezési tanács túlzott követelményt akart előírni a felperessel szemben a bizonyítékok minőségét illetően, és a tényleges használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti eljárás keretében túlzott bizonyítási terhet kívánt a felperesre róni.

76 E tekintetben, ötödször, kétségtelen, hogy főszabály szerint a vitatott védjegy jogosultjának, és nem a hivatalból eljáró EUIPO-nak kell bizonyítania az említett védjegy tényleges használatát (2013. szeptember 26-i Centrotherm Systemtechnik kontra OHIM és centrotherm Clean Solutions ítélet, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 63. pont). Mindazonáltal, amint arra a fenti 42. pont emlékeztet, a tényleges használat igazolásának olyan igazoló iratok benyújtására kell korlátozódnia, mint árjegyzékek, katalógusok vagy számlák, akárcsak a jelen esetben.

77 Ezenkívül a fenti 44. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a tényleges használat igazolásának konkrét és objektív elemeken kell alapulnia, amelyek bizonyítják az érintett piacon történő tényleges és kellő használatot. Mindazonáltal ez a bizonyos bizonyítási követelmény nem eredményezhet észszerűtlen vagy túlzott bizonyítási terhet, és nem alapulhat a

bizonyítékok minőségére vonatkozó, a 2017/1001 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésére és 58. cikke (1) bekezdésének a) pontjára vonatkozó ítélkezési gyakorlatban említett feltételeknél szigorúbb követelményeken.

78 Mindenekelőtt el kell utasítani az EUIPO-nak a válaszbeadványában előadott, lényegében a 2022. október 5-i Puma kontra EUIPO – CMS (CMS Italy) ítéletből (T-711/20, nem tették közzé, EU:T:2022:604) levont tanulságokon alapuló érveit, amelyek egy, a 2017/1001 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésén alapuló, a jóhírnév sérelmével kapcsolatos eljárásra vonatkoztak, ami a jelen eljáráshoz képest egy másik, önálló eljárás, és amelynek sajátos követelményei nem vehetők át egyenértékű módon.

79 A jelen ügyben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 83. pontjában nagyon szigorú megközelítést alkalmazott, amikor azt követelte meg a felperestől, hogy a különböző számlakódok és az érintett áruk között olyan egyértelmű kapcsolatot létesítsen, amely „magyarázott, kifejtett és bizonyított”. Márpedig a fellebbezési tanács téves jogalkalmazás nélkül nem írhat elő a 2017/1001 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésén és 58. cikke (1) bekezdésének a) pontján alapuló megszűnés megállapítása iránti eljárás keretében a bizonyítékok minőségére vonatkozó olyan követelményt, amely meghaladja a tényleges és kellő használat igazolásának elfogadható küszöbét, amelyet a fenti 44. és 45. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett, a különböző releváns tényezők közötti kölcsönös függőségből eredően a kellő számú bizonyíték vagy valószínűsítő körülmények csoportja megerősít.

80 Hatodszor emlékeztetni kell arra, amint azt az EUIPO a válaszbeadványában tette (lásd a fenti 38. pontot), hogy a védjegyjogosultra háruló bizonyítási teherre vonatkozó jogszabályi követelmények alkalmazása a megszűnés megállapítása iránti eljárás keretében a vitatott védjegy tényleges használatának bizonyítása érdekében nem vezethet ahhoz, hogy a védjegyjogosultra észszerűtlen bizonyítási terhet rójanak.

81 Az észszerűtlen vagy túlzott bizonyítási teher előírása ugyanis a megfelelő ügyintézéshez való jog megsértéséhez vezethet, amely az uniós jog általános elvei közé tartozik, és amelyet az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikke is rögzít (lásd analógia útján: 2022. október 19-i „Sakktáblaminta ábrázolása II” ítélet, T-275/21, nem tették közzé, EU:T:2022:654, 31. pont; 2024. március 6-i Lidl Stiftung kontra EUIPO – MHCS [Narancsszín árnyalata] ítélet, T-652/22, nem tették közzé, EU:T:2024:152, 87. pont; 2025. július 1-jei Santos kontra EUIPO [Citrusfacsaró formája] végzés, T-668/24, nem tették közzé, EU:T:2025:668, 31. pont).

82 A fentiek összességére tekintettel meg kell állapítani először is, hogy – amint az a fenti 58–60. pontból kitűnik – a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban az indokolást több szempontból is ellentmondásossá tette, másodszor, amint az a fenti 67–75. pontból kitűnik, a fellebbezési tanács több értékelési és jogi hibát is vétett a vitatott védjegy használatának jelentőségére vonatkozó bizonyítékok vizsgálata során, harmadszor pedig, ennélfogva – a 2017/1001 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének és 58. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésével – a bizonyítékok eltúlzott minőségére vonatkozó követelményt írt elő a felperessel szemben, és így észszerűtlen bizonyítási terhet rótt a felperesre, ily módon a felperes egyetlen jogalapjának helyt kell adni, és a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni.

A költségekről

83 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

84 Mivel a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, a felperes kérelmének megfelelően az EUIPO-t kötelezni kell a saját költségeinek, valamint a felperes részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) negyedik fellebbezési tanácsának 2024. augusztus 22-i határozatát (R 214/2024-4. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.

2) A Törvényszék az EUIPO-t kötelezi saját költségein felül a Gürok Turizm ve Madencilik AŞ részéről felmerült költségek viselésére.

Škvařilová-Pelzl Nõmm Kukovec

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. november 19-i nyilvános ülésen.

Aláírások